

РЕШЕНИЕ

№ 3603

гр. София, 27.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 15.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Ралица Романова
Диляна Николова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Пламен Смолички, като разгледа дело номер **10098** по описа за **2011** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение, постановено по нахд №16233 по описа на СРС за 2010г., е изменено наказателно постановление №0229 от 05.10.2010г.г. издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000лв. за нарушение на чл.335 от Закона за електронните съобщения във връзка с чл.31, ал.1 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера при промяна на доставчика на обществената мобилна телефонна услуга като съответно е намален размера на санкцията на 2500лв..

Несъгласно с решението е наказаното дружество, което по изложените в жалбата в срок съображения- моли да се отмени обжалваното решение и вместо него да се постанови друго, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Ц..

Ответникът по касационната жалба не е изразил становище по същата.

Представителят на СГП предлага да не се уважава жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

С измененото наказателно постановление на дружеството е наложена имуществена санкция по чл.335 от ЗЕС вр. с чл.31, ал.1 от Функционалните спецификации за това,

че на 17.02.2010г. в магазин на дружеството на [улица] е установено, че [фирма] е подало заявление за пренасяне на мобилен №, по отношение на което заявление не е отказано, но и до два дни не е издадено удостоверение за пренасяне на номера.

КРС е приел, че в производството не са допуснати процесуални нарушения, като по същество деянието е доказано, но е споделено възражението, че няма основание за налагане на глоба в максималния размер, поради което същата е намалена на 2500лв..

От друга страна в касационната жалба се твърди, че не е спазен чл.34 от ЗАНН, тъй като производството е образувано след 3-месечния срок от откриване на нарушителя, доколкото актът за установяване на административно нарушение е съставен на 21.06.2010г., а нарушението е извършено на 20.02.2010г, поради което се визира, че [фирма] е сезирал с жалба КРС от 26.02.2010г., от която дата съответно се счита за открит нарушителя. На следващо място се твърди, че не е посочена датата на извършване на нарушението. Твърди се, че КРС няма правомощие да се произнася по въпроса за дължимите от абоната неустойки. Визира се, че са изменени Функционалните изисквания. Релевира се несправедлив размер на санкцията.

Съдът не споделя изложеното в касационната жалба, че има касационни основания за отмяна на оспореното решение и съображенията за това са следните:

Под „Откриване на нарушителя” по смисъла на чл.34 от ЗАНН се има предвид не от посочването му от засегнатото лице, а от обективните данни за това, че дружеството е извършило не какво и да е –а конкретното нарушение. Тези данни следва да бъдат възприети от органа, тъй като посоченият срок от 3-месеца санкционира неговото бездействие. Когато се извършва проверка по обстоятелствата по изнесен сигнал или жалба – нарушителят още не е открит от проверяващия орган. Едва след като се установи какво е нарушението може да се установи и кой е нарушителят, поради което принципно е вярно твърдението, че е достатъчно да се установи самоличността на нарушителя, но същата без установено нарушение – е немислима.

Също не се споделят доводите във връзка с липса на дата, тъй като деянието е осъществено чрез бездействие в рамките на посочените в спецификациите два дни от подаване на заявлението. В акта и в НП е визирано кога е подадено заявлението – т.е. на 17.02.2010г. и че два дни от тази дата –субектът бездейства. Следователно не е нарушено правото на защита на дружеството да узнае за кое свое деяние е санкционирано и при какви обстоятелства същото е извършено. За да има отмяна на НП следва процесуалното нарушение да е съществено, какъвто не е настоящият случай.

По довода свързан с липсата на правомощия на КРС във връзка с неустойките –следва да се отбележи, че КРС е компетентен орган да наложи санкция по чл.335 вр. с чл.336 от ЗЕС, а визирият реквизит не е елемент от състава на деянието, за да е е необходимо да бъдат обсъждани „детайлно” в акта и в наказателното постановление тези въпроси, както твърди касатора. Това, че КРС е приела с друг акт, че не се дължат неустойки – за настоящето производство е ирелевантно.

Не се споделя и становището по същество на касатора, че тъй като има задължения /вкл. и неустойки/ процедурата се счита за спряна, доколкото именно чл.31, ал.1 от Функционалните спецификации се регламентира, че двата дни текат от подаване на заявлението или от момента на отстраняване на недостатъците. Касаторът е приел заявлението без забележки и никъде не е обективирал становището си, че същото страда от някакви недостатъци. Отделно от изложеното следва да се има предвид, че недостатъкът представлява факт от обективната действителност, който пречи на

адресата на заявлението да го разгледа и да се произнесе по същото. Наличието на неустойки или други задължения – не е недостатък.

Неотносими са доводи за изменение на функционалните спецификации, доколкото същите са настъпили от 06.04.2010г., а деянието е извършено месеци по-рано. В действителност след 06.04.2010г. не се издават удостоверения за преносимост, но към 17.02.2010г. касаторът е бил длъжен да се съобрази с действалата редакция на чл.31.

Не се споделят и доводите, относно размер на санкцията, доколкото същата от максималния размер е била изменена и намалена наполовина. Във връзка с последното само ще се маркира, че с отказа да се издаде удостоверение вкл. и по отношение на един № е нарушен чл.31 и е осъществен състава на чл.335 от ЗЕС. Няма изискване за съставомерността като резултат например да има вреди за абоната, свързани с няколко номера. Санкцията няма отношение към елементите от фактическия състав на деянието, а има отношение към субекта на нарушението и размера ѝ се съобразява единствено с него.

С оглед изложеното- решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Водим СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение постановено по нахд №16233 по описа на СРС за 2010г.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: